

DIARI del Greg *L'ESCAPADA*

Estrella Polar

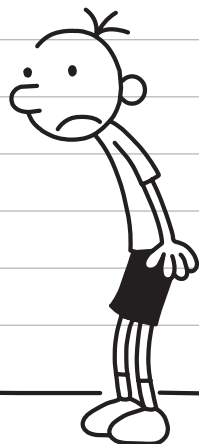
DIARI del Greg

L'ESCAPADA

Jeff Kinney

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *Diari del Greg*

Títol original en anglès: *Diary of a Wimpy Kid. The Getaway*

© del text i de les il·lustracions: Jeff Kinney
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, i el disseny de Greg Heffley™
són marques registrades de Wimpy Kid, Inc.

Tots els drets reservats.

Llibre dissenyat per Jeff Kinney
Coberta dissenyada per Chad W. Beckerman i Jeff Kinney

Primera edició en llengua anglesa: novembre del 2017
Harry N. Abrams, Inc, Nova York
Primera edició en català: novembre del 2017
(Tots els drets reservats en tots els països per Harry N. Abrams, Inc.)

© de la traducció: David Nello
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar
Av. Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

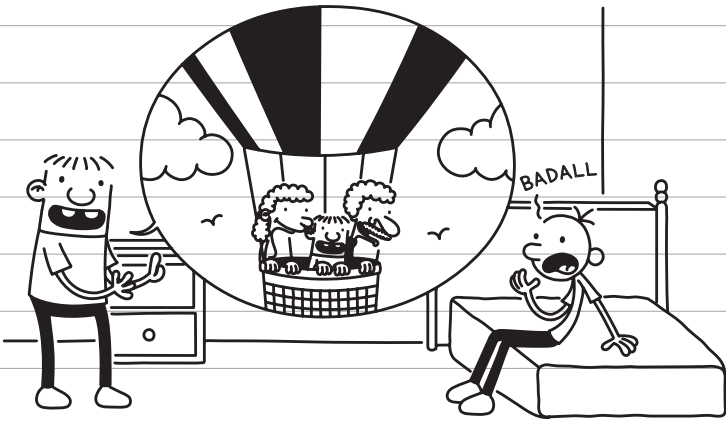
Fotocomposició: Toni Clapés
ISBN: 978-84-9137-400-8
Dipòsit legal: B. 22.169-2017
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

DESEMBRE

Diumenge

El més empipador quan algú t'explica les seves vacances és haver de fer veure que t'ALEGRES que s'ho hagi passat bomba. Perquè a ningú li agrada sentir com els altres s'ho han passat bé i TU NO.

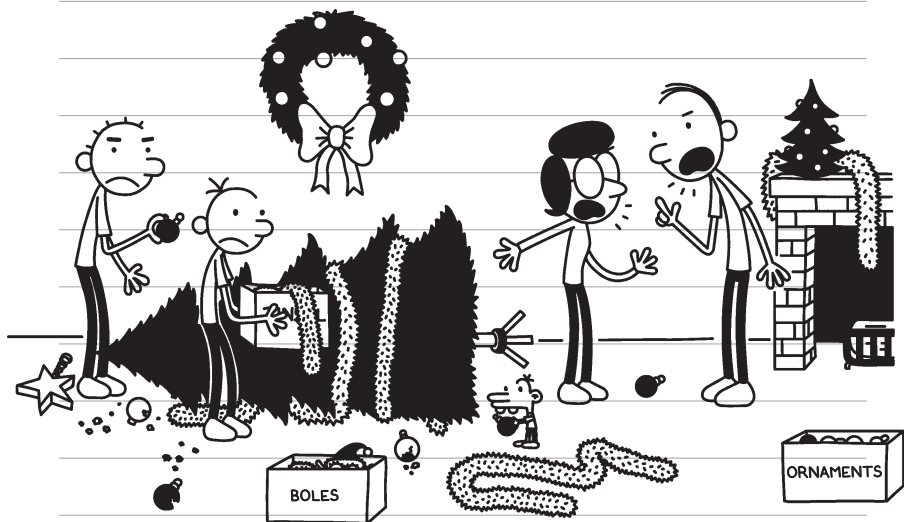
Les úniques històries de vacances que m'agraden són les que han estat un DESASTRE. Així, com a mínim, em sembla que no m'he perdut res.

Doncs bé, acabem de tornar de vacances, la meua família i jo, i ja em podeu creure si us dic que jo m'hauria QUEDAT a casa. Però no vaig tenir opció.

Fa unes setmanes ni tan sols teníem planejat anar ENLLOC. Era un desembre ben normal i jo ja estava il·lusionat pensant que s'acostava el Nadal.

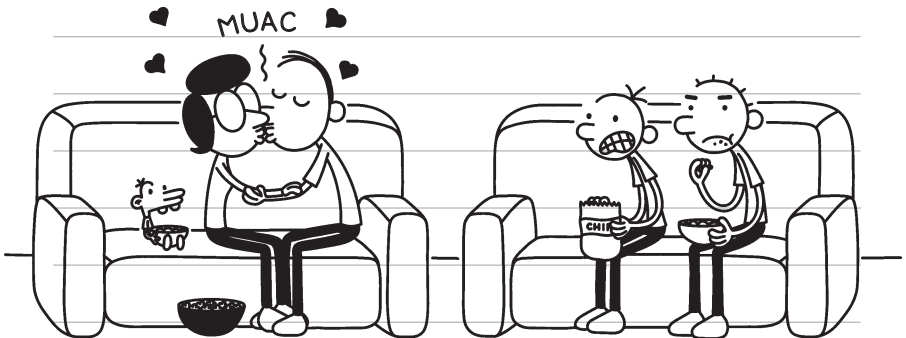
Però els pares estaven neguitosos i no paraven de fer plans pel que havíem de fer per les festes. Ens estàvem ENDARRERINT amb els preparatius de la decoració de la casa, i tot anava de qualsevol manera.

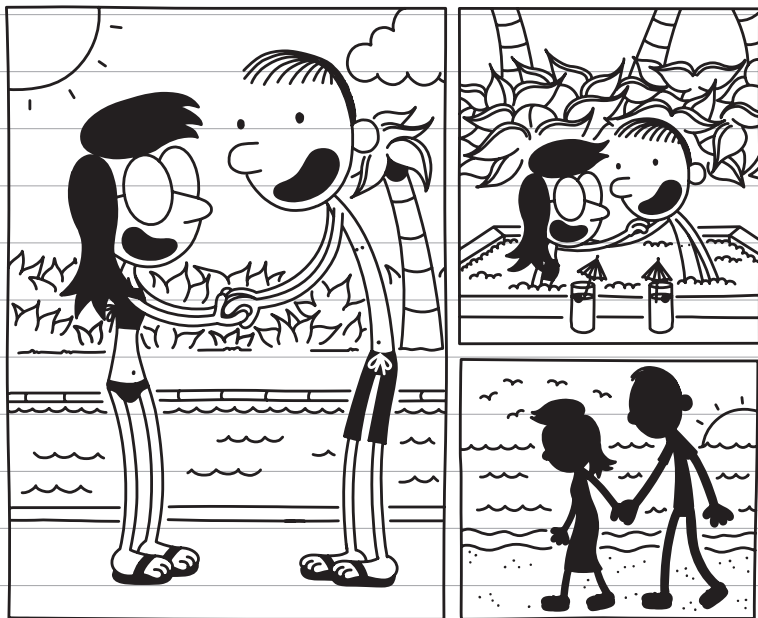
Però joestic segur que hauríem aconseguit tenir-ho tot enllestit quan toqués. Però va i resulta que un anunci de la TELE capgira COMPLETAMENT les nostres vacances nadalenques.

L'anunci era sobre un lloc que es diu Isla de Corales, que és justament on van anar els pares pel seu viatge de noces. I això ho sé perquè cada vegada que surt un anunci d'aquest lloc a la tele, els pares es comencen a fer petons.

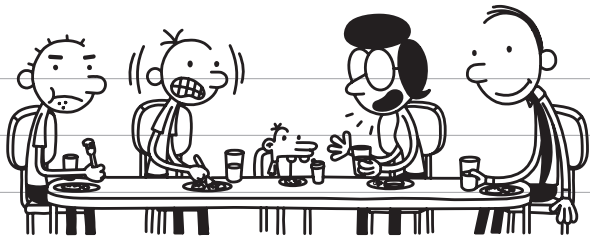

Em fa sentir tot estrany d'imaginar-me els pares abans que naixéssim nosaltres. I la veritat és que no hi hauria de pensar si no fos perquè la mare treu l'àlbum de fotos del viatge de noces cada aniversari.

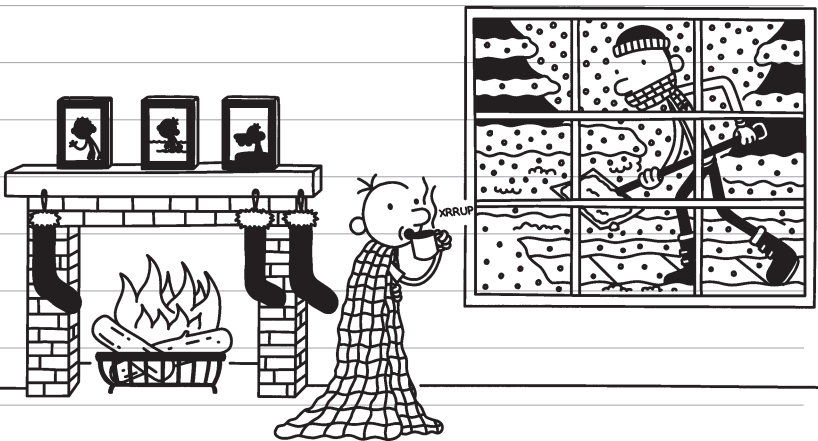
La nit que van passar l'anunci, els pares van fer la gran declaració. Van dir que AQUEST any ens SALTARÍEM el Nadal i que aniríem a Isla de Corales.

Quan vaig preguntar com hi duríem els regals, la mare em va dir que el viatge ERA el nostre regal.

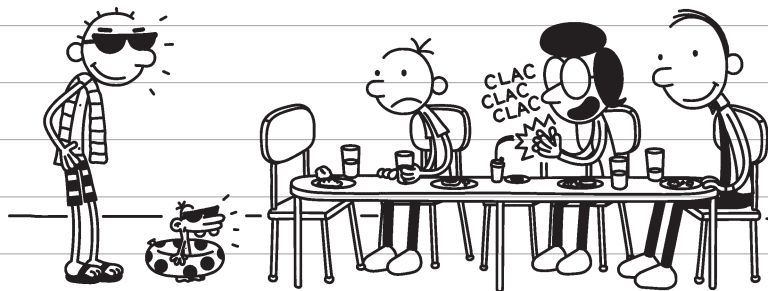

Em va semblar una idea HORROROSA, i em va sorprendre que el pare s'hi avingués. A ell normalment no li agrada gens gastar diners, i jo estava segur que les vacancetes en un hotel així li costarien una FORTUNA. Però em va dir que ja estava tip del fred i que volia escapar-se a un lloc càlid.

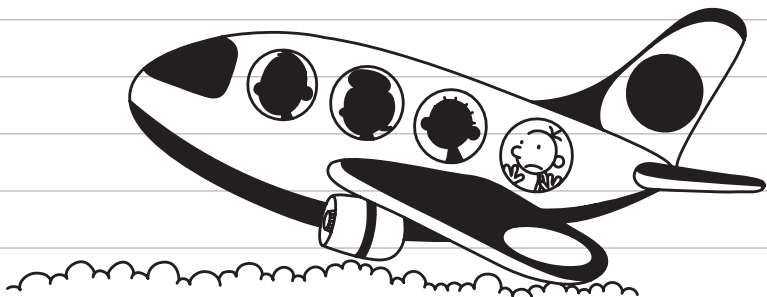
A mi el fred tant me fa, de debò. És més, en general, com més fred fa a fora, més content estic.

Vaig afigurar-me que el Manny i el Rodrick m'ajudarien a fer entrar en raó els pares, i que podríem treure'ls del cap aquella idea. Però tant l'un com l'altre no van servir-me per a RES.

Total, que vaig haver d'acceptar que no tindriem unes vacances de Nadal normals, a casa. El que no m'agradava GENS NI MICA és que havíem d'agafar un AVIÓ. No havia pujat mai a un AVIÓ i no em feia cap gràcia allò de tancar-me dins d'un tub de metall.

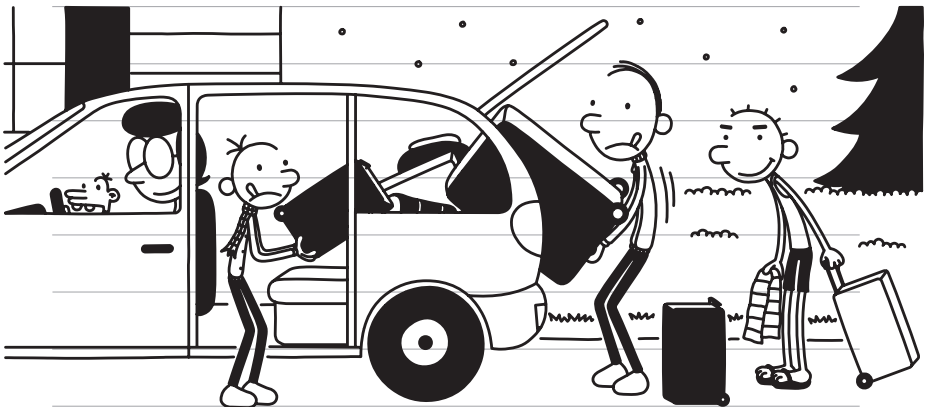

Però els ALTRES estaven la mar de contents, i dues setmanes més tard, la nit que hauríem hagut de penjar els mitjons a l'arbre i que ens hauríem assegut a mirar programes especials de Nadal, estàvem fent les maletes per anar a aquella illa dels nassos.

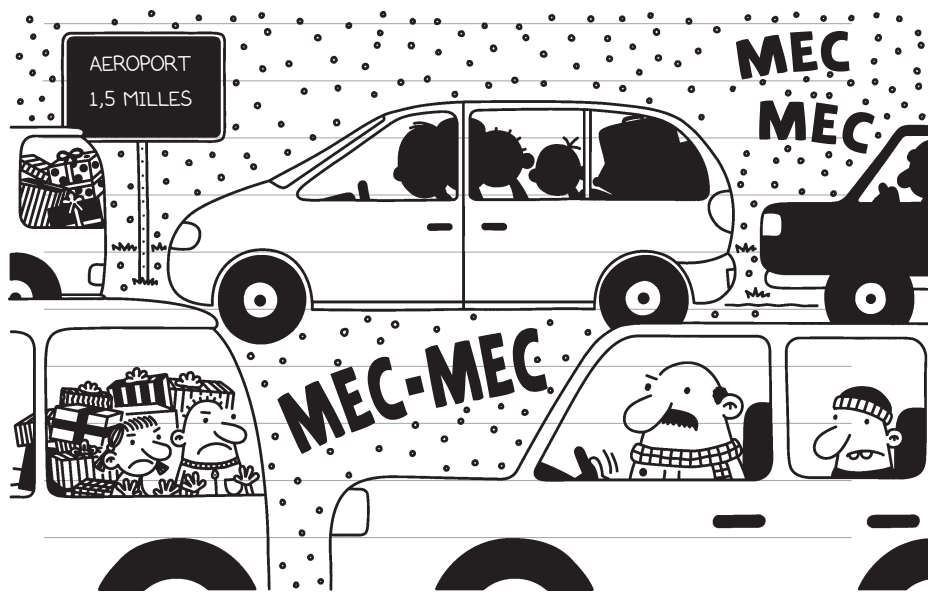
Dilluns

Vam sortir de casa cap allà les vuit del matí de la vigília de Nadal. El pare ja estava tens perquè a ell li hauria agradat sortir una hora ABANS, però la mare li va dir que allò era una ridícula i que teníem temps de sobres per arribar a l'aeroport.

A fora feia un fred que pelava, però el Rodrick ja anava vestit per a les vacances.

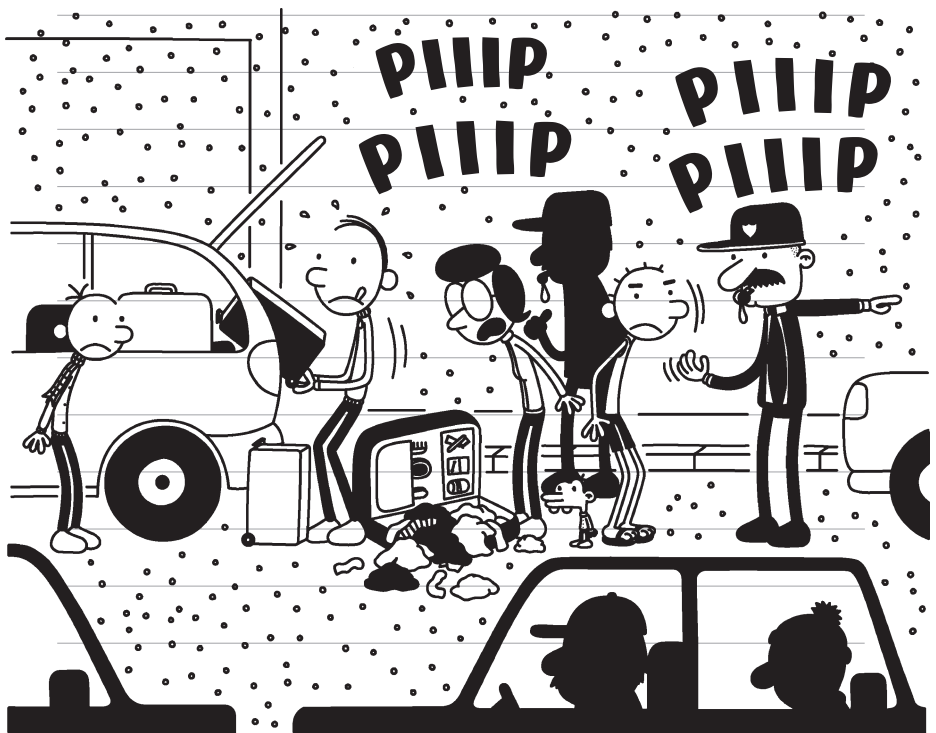
Va resultar que el pare tenia raó, hauríem hagut de sortir una hora abans. Pel que sembla, la vigília de Nadal és un dels dies amb més trànsit de tot l'any, i les carreteres van PLENES a vessar de famílies que es desplacen per visitar la parentela. I es veu que ningú està d'humor nadalenc.

La cosa va empitjorar quan es va posar a NEVAR. A partir d'aleshores els cotxes semblaven cargols. El pare i la mare van començar a discutir sobre a quina hora haurien d'haver sortit i una mica més i el pare se salta la sortida de l'aeroport. Va haver de travessar tres carrils. No hauria volgut estar en la seva pell.

Quan vam arribar a l'aeroport, el pàrquing principal era ple. Vam haver d'anar a l'aparcament més econòmic, que quedava a la quinta forca. El pare va dir que ens deixaria a la vorera amb tot l'equipatge i ens vindria a trobar un cop hagués aparcat.

Però el lloc de descàrrega dels passatgers era un CAOS. Vam intentar treure les maletes del cotxe, però els guàrdies no deixaven aturar ningú més de trenta segons. I allò va posar nerviós a tothom i la cosa va anar a pitjor.

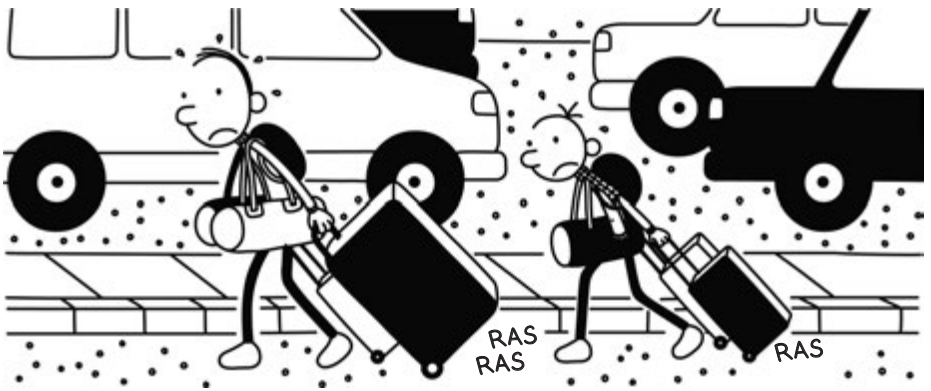
Jo em vaig haver de quedar al cotxe per ajudar el pare amb la resta de l'equipatge. Normalment aquesta mena de feinetes les fa el Rodrick, però com que ell anava en calça curta, se'n va deslliurar.

I va estar de SORT. Quan vam ser a la barrera del pàrquing barat, el pare no arribava al tiquet. Total, que vaig haver de baixar jo del cotxe i agafar-lo amb la mà.

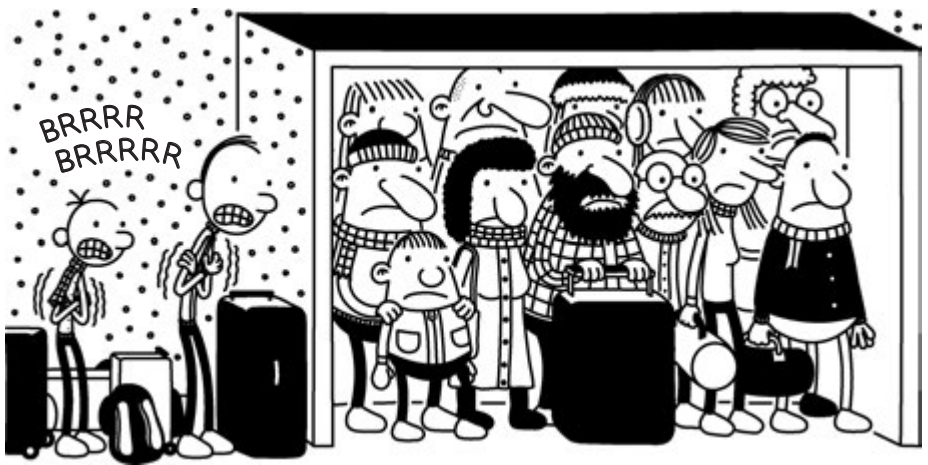
Per desgràcia, quan em vaig adonar que just al meu costat del cotxe hi havia un bassal enorme ja era massa tard.

Després vam arrossegar les maletes fins a la parada més propera del bus llançadora; va ser horrible.

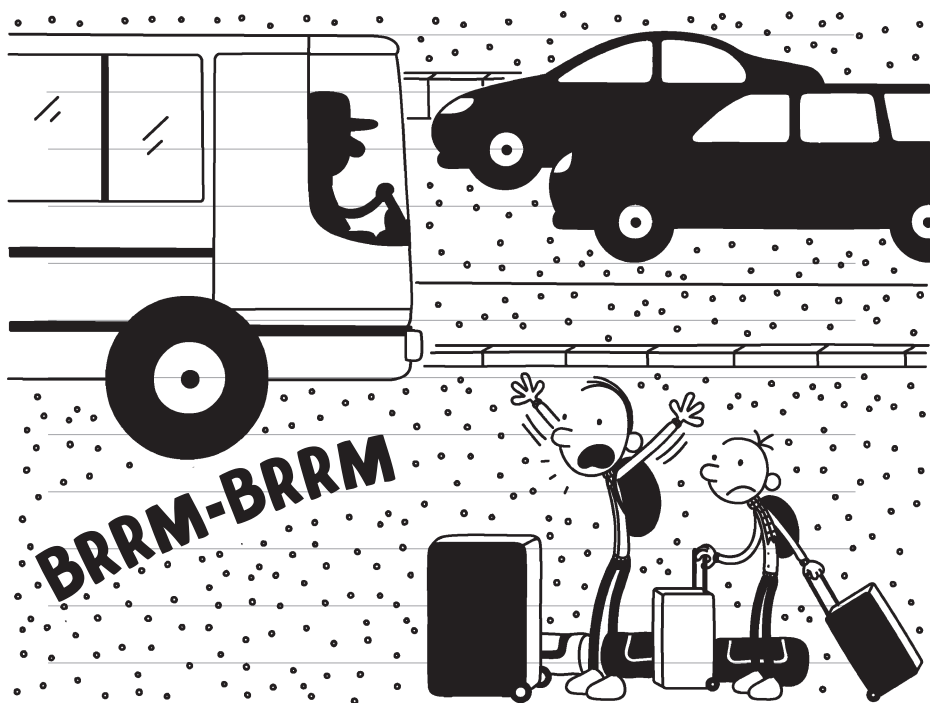
El cartellet deia que el bus llançadora cap a la terminal principal passava cada deu minuts. Però no hi havia espai sota la marquesina de la parada, i ens vam haver d'esperar a la intempèrie, amb aquell fred que pelava.

Van passar vint minuts i ni rastre del bus, i el pare i jo ja estàvem molt nerviosos perquè fèiem tard. Va dir que hauríem de CAMINAR fins a la terminal, a un quilòmetre i mig de distància.

Hauria intentat convèncer el pare que ens esperéssim una mica més, però com que el mitjó mullat se m'estava glaçant, valia més anar tirant.

Com era d'esperar, així que ens havíem allunyat uns quants metres de la parada, el bus va arribar. Vam intentar aturar-lo però va passar de llarg.

Hi vam CÓRRER al darrere, però no hi va haver res a fer.